

[Kirkeministeren.]

hende, om denne Kongres har fundet Sted eller ej — først hævdede det ærede Medlem længe, at den har fundet Sted, og søger at bevise det gennem en hel lang Udredning af mange Forhold, og naar hun saa har gjort det meget omhyggeligt, siger hun, at for Resten er det ganske ligeegyldigt, om den har fundet Sted eller ej —, men det kan man nu ikke helt sige, naar den formodede Kongres er taget som Udgangspunkt, som Anledning fra Biskoppens og Stiftsprovstens Side. Naar det ligger saaledes, saa har det sin Betydning for mange her i Landet at blive klar over, om denne Anledning er rigtig eller ikke er rigtig, om det virkelig kan hævdes, at i det Øjeblik, Biskoppen og Stiftsprovsten udsendte disse Skrivelser, forelaa det tydeligt og klart, at denne Anledning var virkelig og til at stole paa. Og her er det, jeg har gjort gældende, at alt det, der foreligger i denne Sag indtil dette Øjeblik — heller ikke det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Telegram synes mig med Sikkerhed at bevise noget —, beviser intet om, at en saadan Kongres har været afholdt eller skal afholdes. Der er noget klichéagtigt, der er noget stereotyp over alle disse Meddelelser. Man har Fornemmelsen af, naar man læser dem igennem, at det er Saksen, der har været i Virksomhed og har flyttet disse Meddelelser fra det ene Blad og det ene Tidsskrift til det andet, og som jeg sagde, da jeg talte første Gang, ingen Steder, i intet Land har man Indtryk af, at Redaktionerne har forsøgt i mindste Maade at undersøge, om det nu ogsaa havde sin Rigtighed. Det er dog paafaldende, at man kan angive 46 Lande og 1 600 Deltagere, deraf 240 fra Rusland, men ud over Rusland og ud over de 240 Deltagere nævner man intet andet Land og nævner man intet andet Deltagerantal, endskønt man skulde mene, at den romersk-katolske Kirke, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen hævder, er saa særlig velunderrettet, skulde have bedre Kendskab til de romersk-katolske Lande end til det oprindeligt græsk-katolske Rusland. Man nævner ingen Tal, man nævner ingen Navne hverken paa Lande eller paa Personer. Meddelelsen vandrer stereotyp fra det ene Blad til det andet. Jeg mener, at paa dette Grundlag kan man ikke sige, at der virkelig foreligger en tilstrækkelig Anledning.

Jeg ønsker til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby at udtale, at naar han hævdede, at Biskopper og Præster skulde have en anden Stilling, end andre Embedsmænd har, endskønt de dog ogsaa er Embedsmænd,

og i den Forbindelse siger, at dette skal de have, fordi Biskopper og Præster skal adlyde Gud mere end Mennesker, saa har jeg hidtil — det har været min Børnelærdom — haft den Tro, at det var noget, der ikke gjaldt for Biskopper og Præster alene, men at det var noget, der gjaldt ogsaa for andre Mennesker end Biskopper og Præster. Jeg tror ikke, de har nogen større Pligt paa dette Omraade, end andre har. Men naar en Biskop og Præst er Embedsmænd i den danske Stat, har de, saa længe de er det, naturligvis en Pligt til at tage Hensyn til den Embedsstilling, de har — til deres Ansvar ogsaa over for Staten. Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby kan ikke bestride denne Pligt. Jeg vil understrege over for det ærede Medlem, at det, jeg har sagt, fører ikke med en eneste Sætning ud over den Pligt, de som Embedsmænd under Staten ogsaa har.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Boeck-Hansen: Motivet for denne Forespørgsel synes at være, at vore egne Kommuner vil værne Sovjet imod et Overfald eller lignende. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, om Kommunerne vilde anse det for en fornærmelig Tanke mod Sovjetrusland, at Byen Moskva gav Husly for en Kongres af „Gudløse“. Thi kun under en saadan Forudsætning er der overhovedet Mening i Forespørgselen — i modsat Fald vil jeg anse Aktionen for det rene Hykleri.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Jeg maa sige til den højtærede Kirkeminister, at jeg aldrig har sagt, at det særlig var Biskopper og Præster, der i givet Fald skulde adlyde Gud mere end Mennesker. Men jeg har sagt, at hvis en Biskop i givet Tilfælde føler det at være sin aandelige Pligt at give en Henvendelse en eller anden Form, kan Statsmagten, og Kirken ikke komme og paabe- raabe sig hans Stilling som Embedsmand og sige: Det maa du ikke; dermed gaar du Statens Interesser for nær! Det er naturligvis forudsat — og det var den Forudsætning, jeg tydeligt nok udviklede —, at han føler det at være en Pligt, han ikke kan fravige. (*Hartwig Frisch:* Det maa helst være sandt!). Ja, men det er jo slet ikke det,